

Meditacija

pripravil: Luka Biščak

Oznanjevanje Božje B(b)esede je edina naloga Cerkve.

Edino smiselno vprašanje, ki se nam pri tem poraja je: »*Kako to počnemo mi?*«.

Je naša vera živa, navzven odprta, ali pa skrbimo zgolj za ohranjanje že obstoječega, in prepričujemo že »prepričane«? Cerkev namreč pri nas in v Evropi izgublja ugled in prepričevalno moč. Starejši sicer še obiskujejo Cerkev, mladi – naša prihodnost – pa se od Cerkve vse bolj oddaljujejo.

Poleg tega živimo v prelomnem zgodovinskem obdobju. Migracije in s tem v zvezi spreminjajoča se demografska in verska sestava Evrope, sekularizirana družba, izjemen tehnološki razvoj, itd. – vse to že zaznamuje porajajočo se družbo.

Posledično se mora Cerkev s temi velikimi izzivi soočiti. Slednjih se vsi zavedamo in zagotovo ob tem nismo ravnodušni, saj imamo Cerkev radi in nam za njeno prihodnost ni vseeno.

Na prvi pogled se mogoče zdi, da odgovorov na nove izzive nimamo. Obnavljanje vzorcev reševanja izzivov iz preteklosti ne obrodi večjih sadov, prav tako kakšnega izjemnega »svetniškega« posameznika, ki bi potegnil voz iz blata, v katerega se zdi, se Cerkev v Evropi pogreza, ni na vidiku. Takega »nadčloveka«, če se izrazimo malo po Nietzsche-jevsko, tudi ne bo! Jezus – Bog je že prišel, pa tudi On je bil »samo oz. tudi« človek – tak kot vsi mi. Vsi pa tudi vemo, kaj je Jezus storil takoj zatem, ko je nasitil 5.000 mož s kruhom in ribami in so ga slednji hoteli postaviti za kralja, ki bo sam poskrbel za vse njihove težave in tegobe. Umaknil se je! (Jn 6,15).

Vsak dan, z bolj ali manj iskrenim srcem, molimo »Pridi k nam Tvoje kraljestvo«. To je kraljestvo, katerega je Jezus s svojo smrtjo in vstajenjem že vzpostavil. A stvarstvo po besedah apostola Pavla še »... *zdihuje in trpi porodne bolečine*« (Rim 8,22). Do takrat, vse do polnosti časov, dokončne »preobrazbe sveta« in »Novega Jeruzalema«, pa želi Jezus našo pomoč in sodelovanje. Ne želi služabnikov, ampak **prijatelje**, sodelavce, ki so aktivni in živi.

In ravno v kontekstu tega božjega prijateljstva in sodelovanja, se na nek način že kaže v katero smer bi Cerkev lahko šla v soočenju z izzivi prihajajočega sveta. Na slednjo je opozoril sam papež Frančišek, ki je zato letošnji mesec oktober razglasil za »*Izredni misijonski mesec*«. Z dogodki, ki se bodo odvijali v sklopu tega dogajanja širom po svetu, ne želi papež doseči nič drugega kot to, da bi se ponovno pričelo dosledno upoštevati zadnje Jezusovo naročilo učencem ob vnebohodu: »*Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu*« (Mr 16,15).

To pomeni: nič več užaljenega zapiranja pred svetom, ampak navzven odprta in pogumna Cerkev. In to ne velja samo za posamezne vernike oz. bolj ali manj velike skupine gorečih vernikov, temveč za celoten institucionalni ustroj Cerkve.

Cerkev mora zato biti Cerkev, ki je vedno bolj na izhodu, Cerkev vedno v izhajanju, Cerkev vedno bolj v »misijonih«, Cerkev vedno bolj misijonska. To je tisto, kar želi papež.

Misijonstvo, po papeževih besedah, ne sme biti več zgolj neka eksotika znotraj širše pastoralne dejavnosti Cerkve, s katero se ukvarjajo obrobne cerkvene institucije in ljudje pustolovskega duha, ampak mora biti njen **najpomembnejši del**. Ta, po krivici zapostavljeni vidik življenja Cerkve, mora postati **bistvena programska pastoralna usmeritev vse Cerkve**, in ne samo Cerkve v misijonskih deželah. Cerkev, kot je povedal že sv. papež Janez Pavel II., je: »*Ecclesia semper reformanda*«, oz. »*vedno prenavljajoča se Cerkev*«. In misijonska dejavnost, razumljena v tem duhu, je tista, ki **edina** omogoča rast in obstoj Cerkve, saj predstavlja neko gibanje, dejavnost, aktivnost. Nekaj, kar živi, poživlja in ohranja mladostno energijo in zanos.

A misijonarji – v širšem pomenu besede – smo prav vsi krščeni. To, da smo »poslani« ne pomeni nič drugega, kot to, da oznanjamo evangelij Jezusa Kristusa. Ni potrebno, da gremo v Afriko oz. v tretji svet, samo malo se moramo ozreti in vidimo, da je dela več kot preveč. Lahko smo misijonarji – in to tudi moramo biti – že tu doma. V tem kontekstu je tudi geslo »*Izrednega meseca oktobra 2019*«, ki se glasi: »*Krščeni in poslani*«, več kot razumljivo. Pravijo, da Evropa počasi postaja misijonska dežela in se bo misijonska smer kmalu obrnila, torej, da bodo misijonarji iz tretjega sveta prihajali k nam oznanjat evangelij.

Pa zakaj bi rabili tuje misijonarje, če je nas kristjanov tu več kot dovolj – le aktivirati se moramo. Še zdaleč ni prepozno! S tem bomo dosledno upoštevali papeževe smernice in Jezusovo naročilo ob vnebohodu.

Misijonski duh poslanstva, misijonski binkoštni duh, to je naš duh v sozvočju s Svetim Duhom, ki vodi in usmerja Cerkev – Božje ljudstvo, zbrano okrog evharistije. Z njim se moramo uglasiti!

Papež poudarja, da je Sveti Duh protagonist misijonov – kakor koli jih že razumemo – in ne mi. Niti niso to papeške misijonske družbe. Edino kar moramo pri tem storiti je, da se mu damo na razpolago, da se mu odpremo, da preko nas najde svojo izrazno pot. Bodimo torej takšni, da bomo lahko rekli podobno kot apostoli na prvem zboru apostolov v Jeruzalemu: »*Sveti Duh je sklenil in mi z njim ...*« (Apd 15,28).

Ne bodimo ozki, vase usmerjeni, zgolj v svojo lastno C(c)erkev, kakor tudi ne prestrašeni. Cerkev naj bo vedno »Cerkev v izhajanju«, saj tudi Sveti Duh **izhaja** iz Očeta in Sina.

Prihajajočih izzivov ne rešujmo z vzorci iz preteklosti. Ne bojmo se novosti. Stvari so po svoji naravi neponovljive in lastnost božjega ustvarjanja je **novost**. V knjigi Razodetja namreč piše: »... *Glej, vse delam novo ...*« (Raz 21, 5).

In to novo bo dobro.

